

Hồi 60

Dưới Trần Mà Lại Thấy Người Tiên

Tư Đồ Sương hỏi:

- Thiếu hiệp bảo ta chỉ phải nghe một câu thôi ư?

Cam Đường đáp:

- Đúng thế!
- Câu gì?
- Để khi nào phân thắng bại rồi tại hạ sẽ nói ra.
- Được lắm! Cứ ước định như vậy là đủ.
- Cô nương đừng hối hận nhé.
- Phải rồi!

Giữa lúc ấy Tư Đồ Sương bỗng biến sắc. Nàng để mắt nhìn ra ngoài đường rồi nói:

- Chúng ta bị theo dõi rồi!

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Tại hạ cũng đã phát giác ra. Số người theo ta từ năm trở lên.

Tư Đồ Sương lại hỏi:

- Chẳng hiểu họ theo dõi thiếu hiệp hay theo dõi ta?
- Theo tại hạ đoán thì chắc rằng họ theo dõi tại hạ.
- Nên xử trí thế nào?
- Cứ mặc kệ họ.
- Nhưng ta không thích để họ bối lông tìm vết.
- Vậy thì để bọn họ vĩnh viễn không thể theo dõi được là xong.

Cam Đường từ lúc bị Tây Môn Tung cùng Lục Tú Trinh tiết lộ thân thế xấu xa của mình, tính tình chàng biến đổi hẳn không còn giống trước nữa. Bây giờ dường như chàng chẳng quan tâm đến một việc gì. Những cảm giác về mừng giận yêu ghét, thương vui... tựa hồ chàng không phân biệt được. Sự biến đổi này chẳng những đáng thương mà còn đáng sợ nữa.

Con người cao ngạo tự phụ một khi phát giác ra thân thế vẻ vang của mình đã thành con số không thì còn chi nữa mà mong. Một chàng võ sĩ thanh niên mà đi đến chỗ tự thương tự ti thì tuyệt không tìm thấy danh dự ở đâu nữa. Nếu con người tự ti lại chuyển thành hận đời mà đem bản lĩnh bước vào con đường rẽ thì võ lâm tất đi đến chỗ đại loạn rất đáng sợ, có khi còn đáng sợ hơn cả Bạch Bào quái nhân.

Tư Đồ Sương nhìn Cam Đường bằng ánh mắt khác thường, nàng hỏi:

- Bây giờ thiếu hiệp động thủ hay là ta...

Nàng nói tới đây rồi dừng lại chờ Cam Đường.

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không muốn giết người.

- Thiếu hiệp nói vậy là muốn nhường cho ta động thủ phải không?

- Nếu Tư Đồ cô nương muốn thế thì xin cứ việc tùy tiện.

- Giả tỷ đối phương là thủ hạ Bạch Bào quái nhân thì thiếu hiệp có muốn để tên nào sống sót mà tra hỏi không?

Cam Đường vừa nghe nàng nói, hai mắt chàng trợn lên, mắt lộ sát khí rùng rợn. Nhưng chỉ thoáng qua một giây rồi biến mất, chàng trở lại thái độ nguội lạnh, lắc đầu đáp:

- Không cần đâu!

Thái độ của Cam Đường khiến cho Tư Đồ Sương phải ngỡ vực. Nàng kinh ngạc hỏi:

- Thiếu hiệp không nghĩ đến chuyện báo thù hay sao?

- Thù ư? Tại hạ không muốn nghĩ đến nữa.

- Ta không thể hiểu được thái độ của thiếu hiệp.

Cam Đường nhăn nhó cười, nói:

- Chính tại hạ cũng không tự hiểu mình nữa. Tư Đồ cô nương! Nếu cô nương động thủ thì phải lẹ lên. Sau khu rừng lớn chừng bảy trượng vuông có một người ẩn nấp. Sau đồng đá ngoài mười trượng kia đại khái có ba người đang hướng về mé hữu. Chỗ này, sau phiến đá lớn cũng có một người.

Tư Đồ Sương cực kỳ kinh hãi vì Cam Đường chẳng những đã phát giác ra có người theo dõi mà chàng còn biết cả chỗ họ ẩn nấp thì thị thính chàng thật là ghê gớm.

Giữa lúc ấy, tai Cam Đường bỗng nghe một thanh âm đặc biệt của phái Thiên Tuyệt truyền vào nói:

- Bẩm thiếu chủ! Thuộc hạ là Bàn Cửu Nương đang chờ lệnh sai bảo đây.

Có thể Bàn Cửu Nương đã dùng thuật tiềm thính của bản môn mà nghe rõ câu chuyện đối thoại giữa hai người. Mụ sợ có sự hiểu lầm nên phải lên tiếng nhắc chàng.

Đối với Cam Đường thật là một chuyện bất ngờ. Chàng sững sờ một lúc rồi lập tức dùng phép truyền thanh của bản môn để hỏi lại:

- Bàn hương chủ! Lai lịch cô này thế nào?

- Y là môn hạ phái Đông Hải.

- Chủ nhân nàng là nhân vật thế nào?

- Cái đó... chưa điều tra ra.

- Được rồi! Không có việc chi cả. Các vị đi đi thôi!

Tư Đồ Sương dĩ nhiên không biết câu chuyện mật đàm giữa Cam Đường và Bàn Cửu Nương. Nàng ngơ ngác một lúc rồi nói:

- Thiếu hiệp chờ ta một chút.
- Tư Đồ cô nương bắt tất phải phí công.
- Tại sao vậy?
- Họ đi cả rồi.

Cam Đường chưa ngoảnh đầu lại đã biết người theo dõi bỏ đi. Tư Đồ Sương dường như bán tín bán nghi. Nàng không nói gì vọt người đi nhanh như điện chớp. Nàng chạy quanh một lượt quả nhiên trong vòng hai mươi trượng không có bóng người. Nàng đành buồn bã quay về nói:

- Thiếu hiệp! Ta bội phục thiếu hiệp vô cùng.
- Cái đó chẳng có chi đáng kể.
- Vậy chúng ta lên đường.

Hai người lại tiếp tục dong ruổi, đi được chừng năm mươi dặm thì trước mắt là một tòa thị trấn.

Tư Đồ Sương đi chậm lại, nàng nói:

- Tới nơi rồi xin thiếu hiệp theo xa xa một chút, dừng để họ chú ý.

Cam Đường không nói gì lặng lẽ đi rất chậm để cách quãng Tư Đồ Sương chừng năm trượng.

Đi qua thị trấn đến trước một tòa biệt thự. Tư Đồ Sương quay lại đưa mắt nhìn Cam Đường một cái rồi xuyên qua cổng mà vào.

Cam Đường thấy ngôi biệt thự này có vẻ hiu quạnh tiêu điều, tựa hồ là một biệt thự bỏ hoang lâu ngày không có người ở.

Trong đầu óc chàng bất giác lại hiện lên vẻ mặt hung dữ của Âm Ty Công Chúa. Còn sự thực có đúng hay không thì chỉ lát nữa sẽ rõ.

Chàng ngần ngừ một chút rồi cất bước tiến vào. Trong cổng toàn một vẻ thê lương. Lau cao ngập mắt, rêu phủ đầy sân, hoa cỏ lồi thoi, đèn đài xiêu đổ.

Tư Đồ Sương đứng đằng xa vẫy tay một cái.

Cam Đường thủng thẳng đi vào. Chàng lạnh lùng hỏi:

- Quý chủ nhân tạm trú ở đây hay sao?
- Phải rồi! Mời thiếu hiệp đi vào.

Chàng tiến vào trong sân thì cỏ dại mọc ngập đùi. Xung quanh nhà gạch vỡ ngói tan, mành nhện chằng chịt. Thật là một cảnh tịch mịch quạnh hiu và âm thầm lạnh lẽo.

Nhưng đã đến thì vào, chàng xuyên qua một dãy hành lang tối tăm, tới một nhà ngang, hình như đây trước là nhà đọc sách. Trong nhà cát bụi ngập đến mắt cá. Bên bàn bát tiên lộ ra một cửa hầm. Bậc đi xuống bằng đá trắng.

Cam Đường không khỏi giật mình, chàng không ngờ trong ngôi nhà hoang phế này lại có một nhà hầm.

Tư Đồ Sương lạnh lùng nói:

- Để ta dẫn đường cho. Nào mời thiếu hiệp!

Dứt lời nàng tiến vào cửa hầm đi xuống.

Đã vào trong này thì khó mà đoán trước được việc kết hung.

Cam Đường mạnh dạn tiến bước. Những bậc đá trắng chênh chếch đi xuống. Đi được chừng mười bậc thì cửa hầm tự động đóng lại.

Cam Đường ngừng đầu nhìn lại một lần, chàng không nói gì chỉ tiếp tục đi theo Tư Đồ Sương.

Đi chừng hai chục trượng thì hết bậc đá. Đường hầm rẽ về mé hữu. Cứ cách vài trượng lại có một hạt minh châu soi sáng. Đường hầm lót toàn đá trắng rất là sạch sẽ không chút bụi bặm.

Trong đường hầm cách bố trí cực kỳ khả quan, so với tòa lâu hoang phế bên ngoài là hai thái cực. Đường hầm có rất nhiều lối rẽ và thấp thoáng có cửa ngõ, nhưng không thấy bóng một người nào.

Cam Đường trong lòng hồi hộp nhưng cứ lầm lũi đi theo, tuyệt không lộ vẻ chi hết.

Chẳng mấy chốc trước mắt chàng hiện ra một tòa đại sảnh rất ngăn nắp đầy đủ mọi thứ mà toàn là vật quý giá!

Đến cửa sảnh đường, chàng lại thấy bốn đại hán ăn mặc kỳ lạ, thân hình cao lớn. Đúng là bốn tay võ sĩ Đông Hải bữa trước đã theo Tư Đồ Sương đến hang Đại Phật. Bốn gã này thấy Cam Đường đến nơi vẫn đứng trơ như tượng đá, không chớp mắt.

Cam Đường vào nhà đại sảnh rồi, chàng phát giác ra hai bên đều có cửa che bằng bức màn thêu nhìn qua không rõ.

Ngoài bức rèm thêu là tám thiếu nữ áo xanh chia ra từng phương vị mà đứng.

Tư Đồ Sương trở vào chiếc ghế khách vị ở mé bên, bảo Cam Đường:

- Mời thiếu hiệp ngồi.

Bầu không khí trong sảnh đường thật là kỳ bí.

Cam Đường gật đầu không nói gì, chàng ngồi xuống ghế để chờ sự thực phát hiện.

Tám thiếu nữ áo xanh đưa mắt nhìn Cam Đường một cái và thoáng lộ nụ cười bí mật.

Cam Đường vờ như không thấy. Chàng ngồi ngay ngắn mà trong lòng đầy mối nghi ngờ. Cứ trông bề ngoài thì nơi đây chỉ có vẻ thần bí chứ không có sát khí.

Tấm rèm mé hữu vén lên, một bóng người lịch sự lạng mình đi ra. Chỉ một cái vén rèm thấp thoáng mà Cam Đường đã nhận thấy sau bức rèm thêu, trong nhà nội tẩm cách bố trí cực kỳ xa hoa.

Người vén rèm đi ra là một thiếu nữ áo xanh. Ắ đưa mắt nhìn Cam Đường rồi day lại nhìn Tư Đồ Sương chúc câu vạn phúc. Ắ nói:

- Đại thư lại một phen vất vả.

Cam Đường nghe tiếng kêu đại thư thì quan niệm Tư Đồ Sương vào hạng thị tỳ, nhưng coi cách thi lễ thì lại không phải, chàng tự hỏi:

- Vị chủ nhân chưa xuất hiện là ai? Phải chăng là Âm Ty Công Chúa?

Tư Đồ Sương nở một nụ cười lạnh nhạt, nàng hỏi thiếu nữ áo xanh:

- Hiện giờ công chúa đang làm gì?

Cam Đường vừa nghe hai tiếng công chúa đã giật mình. Chàng cho mình đoán trúng. Công chúa đây là Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa.

Thiếu nữ áo xanh cười đáp:

- Không làm gì cả. Người vẫn ngồi chờ đại thư trở về.

- Được rồi!

Tư Đồ Sương vén rèm đi vào. Chẳng bao lâu nàng lại trở ra vẫy tay nói:

- Các người hãy lui ra.

Tám cô thiếu nữ áo xanh lặng lẽ rút lui. Thiếu nữ áo xanh vừa nói chuyện với Tư Đồ Sương cũng vào phòng. Cả tòa đại sảnh chỉ còn lại Cam Đường và Tư Đồ Sương.

Cam Đường bất giác cảm thấy nao nao trong dạ.

Tư Đồ Sương bỗng lạnh lùng bảo Cam Đường:

- Thiếu hiệp! Gia chủ đã ra đấy.

- Ủa!

Cam Đường hoang mang đáp một tiếng. Chàng vẫn ngồi yên không đứng dậy, bất giác đưa mắt nhìn vào bức rèm mé hữu.

Tư Đồ Sương từ từ tiến lại, một tay vén rèm lên. Cam Đường thấy mắt mình hoa lên một cái, chàng đứng bật dậy như cái lò xo, thộn mặt ra.

Đột nhiên chàng ngừng thở. Cặp mắt chàng bị thu hút như đá nam châm không di động ra phía khác nữa.

Chàng ngờ vực không biết đây là sự thực hay là ảo ảnh. Chàng cũng không phân biệt được đây là thượng giới hay chốn nhân gian.

Phía trong cửa một vị nữ lang ăn mặc theo kiểu cung trang, màu áo vàng tươi, tuổi chừng mười bảy mười tám.

Nàng đẹp, đẹp lắm, khiến người trông thấy phải mờ mắt, tưởng chừng như bao nhiêu cái đẹp của thiên hạ chung đúc hết vào người mỹ nhân này. Từ đầu đến chân chẳng một chỗ nào không đẹp. Nhất là khổ người vừa vặn, bớt đi một phần thì gây mà tăng lên một phần thì mập.

Trong khoảnh khắc này Cam Đường dường như mất hết cả không còn một ý thức gì nữa. Thiệt là một kiệt tác của tạo vật. Không bao giờ chàng nghĩ tới trong thiên hạ lại có người tuyệt thế giai nhân như vậy. Những danh từ “đổ quán”, “xiêu đình” dường như cũng vì nữ lang này mà có.

Cam Đường nhớ lại ngày chàng tới Ngọc Diệp Bảo thoái hôn, dọc đường gặp Hương Xa mỹ nhân. Khi đó chàng chưa được nhìn thấy Tây Môn Tố Vân, chàng đã cho Hương Xa mỹ nhân là người trời. Nhưng đem so với nữ lang trước mắt này thì không ăn thua gì hết.

Lâm Vân chàng đã cho là đẹp như thiên tiên mà đứng bên nữ lang này thì hình ảnh nàng lập tức bị xóa nhòa. Ngoài ra, từ ngày len lỏi vào chốn giang hồ, chàng gặp bao nhiêu thiếu nữ khác đều không đáng đếm xỉa đến.

Người đời thường dùng chữ thiên tiên để ca tụng sắc đẹp của mỹ nhân. Nhưng lúc này thì nữ lang quả không hổ với hai chữ “thiên tiên”.

Từ lúc chàng hiểu sự đời, chưa bao giờ chàng thấy một cảm giác kỳ lạ như lần này. Nhất là từ lúc biết rõ thân thế, chàng đã nguội lạnh hết thảy mọi điều. Thế mà bây giờ gặp nữ lang này, chàng lại quên cả cái bản ngã mình có còn tồn tại hay không? Những cái gì vô hình đã làm cho lòng chàng như say sưa như mê mết.

Tư Đồ Sương đảo mắt nhìn Cam Đường rồi từ từ cúi đầu xuống tựa hồ nàng then mình xấu xa quá.

Khoảnh khắc này thời gian dường như ngừng cả lại, bầu không khí cũng không chuyển động nữa.

Mùi hương thơm bỗng đưa vào mũi Cam Đường. Nữ lang ăn mặc cung trang đã ngồi vào chử vị ở ghế bên cạnh. Nàng tới mau, mau quá nhìn không thấy cử động tưởng chừng như vẫn đứng nguyên chỗ.

- Cam thiếu hiệp! Mời thiếu hiệp ngồi.

Tiếng oanh thổ thổ rung động đến trái tim Cam Đường, tựa hồ cả ba vạn sáu ngàn chân lông trong người chàng đều thư thái.

Cam Đường như người mơ mộng vừa tỉnh giấc. Chàng tự then với thái độ ngây ngô của mình nên đỏ mặt lên. Chàng rụt rè nói:

- Xin cô nương chỉ dạy cho cách xưng hô.

Nữ lang áo vàng mỉm cười, nói:

- Thiếu hiệp hãy ngồi xuống đã.

Miệng cười chúm chím của nàng đủ khiến cho phấn son trong lục cung phải thất sắc.

Cam Đường óc mơ màng, len lén ngồi xuống. Chàng cúi đầu không dám để mục quang tiếp xúc với đối phương.

Thanh âm của thiếu nữ cung trang lại véo von:

- Ta là Tôn Quỳnh Giao. Chưởng môn phái Đông Hải là gia phụ.

Nàng vừa báo tên họ và lai lịch một cách chân thành, Cam Đường liền đảo mắt nhìn đối phương kính cẩn nói:

- Té ra là thiếu môn chủ phái Đông Hải. Tại hạ cam bề thất kính.

- Thiếu hiệp khách khí quá! Theo thói quen những người ở đây kêu ta bằng công chúa.

- Ủa! Công chúa!

- Ta nghe nói Cam thiếu hiệp là dòng dõi Võ Thánh?

Cam Đường khác nào bị kim châm vào trái tim. Chàng biết thân thế mình đang tủi hổ mà lại mạo xưng họ Cam càng thêm bẽ bàng. Mũi kim vô hình này khiến cho chàng đang mơ màng trong giấc mộng say sưa hoàn toàn tỉnh táo lại. Vẻ đẹp của đối phương đang uy hiếp chàng tự nhiên cũng bị giải trừ. Tấm lòng tự ti lại nổi lên. Vẻ tuấn tú của chàng trai thanh lịch lại biến mất để đeo bộ mặt lạnh lùng ngơ ngẩn vào. Chàng trầm giọng đáp:

- Tại hạ không phải họ Cam. Đó chỉ là sự hiểu lầm.

Tôn Quỳnh Giao trở mắt ra hỏi:

- Lời đồn lầm ư?

- Chính thế!

- Vậy thân thế chân chính của thiếu hiệp là thiếu chủ phái Thiên Tuyệt phải không?

Cam Đường đau khổ đáp:

- Cũng không phải.

- Thế thì... danh hiệu chân chính của thiếu hiệp là gì?

- Về điểm này xin tha thứ cho tại hạ khó nổi trình bày.

Tôn Quỳnh Giao mơ màng lắc đầu nói:

- Thiệt là khó hiểu.

Giữa lúc ấy, từ bên trong đưa ra hai chén hương trà đặt lên chiếc kỷ giữa công chúa và Cam Đường. Trà thơm chén ngọc tỏa một mùi hương thanh đậm.

Công chúa Tôn Quỳnh Giao nhìn Tư Đồ Sương gật đầu nói:

- Đại thư! Ta cảm ơn đại thư.

Rồi nàng nhìn Cam Đường nói:

- Mời thiếu hiệp dùng trà.

- Xin mời công chúa.

Cam Đường trong lòng rất dỗi nghi ngờ. Bọn thị tỳ kêu Tư Đồ Sương bằng đại thư. Công chúa cũng kêu nàng bằng đại thư mà nàng lại kêu công chúa bằng chủ nhân thì thiệt là khó hiểu, chàng cũng không tiện hỏi.

Chàng thấy mình đoán sai, chủ nhân Tư Đồ Sương không phải là Âm Ty Công Chúa, nên về điểm này chàng đã yên tâm được nhiều.

Công chúa Tôn Quỳnh Giao gạn hỏi:

- Thiếu hiệp! Vậy bây giờ ta biết xưng hô với thiếu hiệp thế nào đây?

Cam Đường hững hờ đáp:

- Tại hạ tạm thời thừa nhận thân thế mình ở Thiên Tuyệt Môn.

- Tạm thời thôi ư?

- Chính thế!

- Được lắm! Thi thiếu chủ! Bây giờ chúng ta quay vào chính đề...

Cam Đường bất giác đảo mắt nhìn đối phương thì giữa lúc ấy nàng cũng đưa mắt nhìn chàng. Bốn mắt gặp nhau. Lòng Cam Đường đã phẳng lặng như nước hồ thu lại bắt đầu gợn sóng lăn tăn. Chàng nhận ra trong khóe mắt Tôn Quỳnh Giao có một vẻ khác lạ, nhưng không phải là cái khác lạ đặc biệt. Chàng đã nhìn thấy quang cảnh này ở trong cặp mắt Lâm Vân nhiều lần.

Cam Đường vội đưa mắt nhìn ra chỗ khác. Chàng cảm thấy ánh mắt của đối phương khiến cho người ta phải suy nghĩ. Ánh mắt dường như vẫn đắm đắm nhìn chàng. May mà cảm giác tự ti đã ngăn trở, không thì đối với con người tuyệt sắc này chàng không thể nào kiềm chế tâm tình được. Chàng khẽ hỏi:

- Công chúa kêu tại hạ tới đây có điều chi dạy bảo?

Tôn Quỳnh Giao lại mỉm cười đáp:

- Thi thiếu chủ! Ta không dám nhận cách xưng hô như vậy. Thiếu hiệp cứ gọi thẳng tên ta là được.

Nàng nói bằng một giọng thành thực ngây thơ. Nhưng Cam Đường không dám chấp nhận, chàng vội nói:

- Khi nào tại hạ dám vô lễ đến thế?

- Sao thiếu hiệp còn rụt rè, không giống thái độ của con người võ sĩ.

- Vậy tại hạ giống ai?

- Ta thấy giống như thầy đồ.

Rồi nàng bật tiếng cười. Cả thanh âm, cả tiếng cười cho chí vẻ mặt Tôn Quỳnh Giao đều khiến người ta phải say đắm.

Cam Đường hận mình không thể cáo từ ngay lập tức. Chàng nghiêm nghị nói:

- Vậy tại hạ xin càn rỡ kêu công chúa bằng Tôn cô nương.

- Thế thì hay lắm! Thi thiếu hiệp! Ta nghe nói thiếu hiệp có một vị biểu thư phải không?

Cam Đường không biết nên cười hay nên khóc, chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ đây là chính đề ư? Đối phương kêu mình đến đây chỉ có mục đích đó thôi sao?

Chàng buột miệng hỏi lại:

- Tôn cô nương kêu tại hạ đến đây vì vấn đề này ư?

Tôn Quỳnh Giao mặt ngọc ửng hồng, nàng đáp:

-Ồ! Không phải đâu! Ta thuận miệng hỏi vậy thôi.

- Xin cô nương chỉ thị cho biết còn điều chi dạy bảo?

- Dạy bảo thì không dám. Ta có một điểm nghi vấn mong rằng thiếu hiệp giải đáp cho.

- Xin Tôn cô nương cứ nói ra.

- Việc này bắt đầu từ Bạch Bào quái nhân mạo xưng là Tử Thần.

o O o